

EDWARD HENDRIKS



GEEN WEG

THRILLER

TERUG

Zet je alles op het spel voor de baan van je leven?

GEEN WEG TERUG

Eveneens van Edward Hendriks:

Bloedgeld
Gezwoeren vrienden

EDWARD HENDRIKS

GEEN
WEG
TERUG

De Fontein

*Just try to see in the dark, just try to make it work
To feel the fear before you're here
I make the shapes come much too close
I pull my eyes out, hold my breath and wait until I shake*

THE CURE, 'Close to Me'

*De perfecte moord bestaat. En in tegenstelling
tot wat iedereen denkt is die niet zeldzaam.
Elke moordzaak die niet wordt opgelost is een perfecte moord.*

WALDO VAN KEMPEN, *misdadverslaggever*

1

Maandag 5 december 2016, 19.54 uur

Net zoals Volmer een bloedhekel heeft aan te laat komen op afspraken die zijn carrière naar grote hoogte kunnen stuwten, haat hij de koude natheid van de winter, zeker wanneer hij 's avonds in de stromende regen op onverlichte provinciale wegen zoals deze moet rijden.

Het kost hem moeite zijn blik los te rukken van de als griezelig dunne armen over de voorruit wuivende ruitenwissers en zich op de weg te concentreren, op wat zichtbaar is van het asfalt. Op het moment is dat niet veel meer dan een halfvergane middenstreep, waar hij vervolgens maar zo dicht mogelijk met zijn Audi Q7 tegenaan schurkt.

Hij ziet niet helemaal goed als het donker is. Een milde vorm van nachtblindheid. Maar hij is sowieso te ijdel om een bril te dragen voor het autorijden en heeft het van zichzelf geaccepteerd.

Het zijn slechts kleine ongemakken, die zijn prestatie vanavond niet in de weg mogen staan. Want als hij ooit heeft moeten presteren, dan is dat vanavond. En op die fatale avond veertien jaar geleden. Maar toen faalde hij, en hij heeft zich heilig voorgenomen dat dat nooit meer zal gebeuren. Hij heeft één kans en die moet hij grijpen. Voor zichzelf en voor Ellen.

Volmer trapt het gaspedaal nog eens wat dieper in, ondanks het weer. De zes cilinders zingen onder de motorkap. In de auto is het aangenaam warm; hij trekt de ritssluiting van zijn oude parka, die hij speciaal voor dit hondenweer uit de garage heeft gehaald, wat omlaag. Het zal hem niet gebeuren dat hij zijn dure pak opoffert terwijl hij van het parkeerterrein naar de ingang van Lion Media

Entertainment loopt. Als hij diep ademhaalt meent hij zelfs de geur van de jointjes nog te ruiken die hij er vroeger tijdens het vissen op karpers aan de kant van het water in heeft gerookt.

Geen kip op de weg, behalve enkele oude brikken met daarin een sinterklaas en een paar pieten gepropt, wat hij altijd een bijzonder grappig gezicht vindt. Hij heeft zich nooit voorgesteld hoe het zou zijn om kinderen te hebben. Hij had er toen, vóór 16 augustus 2002, eigenlijk nog nooit serieus met Ellen over gesproken. Hun was de tijd niet gegund. Maar hij weet zeker dat zij ze gewild zou hebben. Het gaat nu niet meer gebeuren.

Vijf voor acht is het al. In zijn buik brandt het. Dit is het gesprek dat de rest van zijn professionele leven kan bepalen. En zijn privéleven erbij. Hij rekt zijn nek een beetje om zichzelf in de binnenspiegel te kunnen aankijken. Het felle licht van het tankstation, even verderop, helpt hem zichzelf beter te zien. Volmer houdt zijn gezicht schuin voor de spiegel en beweegt zijn hoofd naar boven en naar beneden. Haren netjes gekamd, baardje getrimd. Ja, hij ziet er verdomd zelfverzekerd uit.

Je bent een winnaar. Dit wordt jouw avond, Pieter.

Zijn ogen focussen op een schijnsel achter hem. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. Zijn dat de koplampen van een Range Rover?

Een doffe klap. De auto rijdt over een soort hobbel en het stuur wringt zich schokkend uit zijn handen. Hij trapt op de rem, eerst onzeker, dan hard zodat de wielen kort blokkeren, waarna het ABS ingrijpt. Tegelijk met de adrenaline en het bloed schiet het door zijn hoofd dat die klotewinterbanden nog altijd in de opslag bij de garage liggen.

Half op de weg, half in de berm weet hij de wagen tot stilstand te brengen. Zweet drupt van zijn voorhoofd en een zwaar gevoel drukt tegen zijn borst. De achterligger jaagt voorbij. Inderdaad, een Range Rover.

Door de aderen van zijn hals beukt half gestold bloed. De koplampen verlichten de donkergroene stam van een beuk op slechts een meter van zijn motorkap. Hij heeft wel iets geraakt. Iets wat op

de weg lag... Een afgewaaide tak? Of iets wat er liep... Een wild zwijn?

‘Jezus, hè, niet uitgerekend nu!’ Volmer slaat met beide vuisten hard op het stuur, zodat de auto kort claxonneert. Dan wrijft hij zijn vochtige handpalmen over zijn gezicht, haalt diep adem, drukt op de knop voor de alarmlichten en stapt uit, zonder de motor uit te zetten.

Hij werpt een vluchtige blik op de voorzijde van de auto. Daar is in het donker en in de striemende regen niet direct iets opvallends te zien. Hij loopt naar achteren, het natte asfalt afspeurend naar het voorwerp waarmee hij in botsing kwam. Op zijn minst moet hij het in de berm gooien, voordat er echte ongelukken gebeuren. Zijn blik gaat van vlak voor de punten van zijn dure schoenen naar het eiland van licht enkele honderden meters verderop bij het tankstation. Hij loopt nog wat verder, terwijl de adrenaline door zijn aderen kolkt. Zo ver kan hij toch niet doorgereden zijn nadat hij tegen die stronk of wat het dan ook was aan reed?

Ongeveer vijftig meter verder ziet hij iets liggen, wat hij zojuist nog niet zag. Half op de weg, half in de berm. Een soort stronk. Of nee, daarvoor is het te grillig. En te licht van kleur. Het is een dier. Hij komt er dicht- en dichterbij. Het is te groot. Nog een paar meter verder dringt de schok zich aan hem op.

God, nee. Laat het niet waar zijn, alsjeblieft. Jezuschristusmoeder-maria.

Hij slikt een dikke klodder slijm door. De scène ontvouwt zich in het oranje knipperende schijnsel van zijn alarmlichten, terwijl de regen en de wind zijn gezicht geselen en het water in zijn hals drupt. Opeens lijkt zijn nachtblindheid over. Dat wat hij op de weg ziet is haarscherp. Eén been ligt dwars over de weg. Het andere been ligt omhooggevouwen. Een jas van bont met capuchon, een mantelpakje, blonde haren die een weggedraaid gezicht bedekken, een rode damesschoen op het asfalt.

‘Nee!’ roept Volmer. ‘Wat doe je verdomme hier, in het donker op de weg?’

Hij knielt bij het lichaam. Veegt de blonde haren aan de kant en ziet het bloed. Alleen maar bloed. Een bloederige brij met een paar tanden, op de plek waar een gezicht hoort te zitten. Zijn maag lijkt omhoog te komen. Met zijn gezicht afgewend en zijn ogen gesloten hapt hij naar adem.

Godverdomme, nee! Waarom?

Adrenaline giert door zijn lichaam. Dat gezicht! Compleet weggerukt. Ze moet al dood zijn, of in ieder geval niet meer te redden. Hier op de weg gestorven, aan zijn voeten. Het was verdomme ook wel een klap. Hoe hard heeft hij eigenlijk gereden? Honderd, honderdtwintig? De weg is berucht vanwege de bomen aan weerskanten, maar vrijwel volkomen recht. Waarom heeft hij haar ook niet gezien? Waarom loopt ze hier 's avonds midden op de weg?

Volmer richt zijn blik weer op het tankstation. Waarschijnlijk komt ze daarvandaan. Een hoertje dat zojuist een klant bij de benzinepomp heeft afgewerkt. Dat moet het zijn. Hij durft nauwelijks nog te kijken.

Dan staat hij op. Wat nu?

Je weet donders goed wat nu. Haal je mobieltje uit je zak en bel 112.

Een kloteambulance bellen. Wachten op de juten. Een verklaring afleggen. Geen sollicitatiegesprek. Een smet op zijn blazoen. Van Kempen krijgt automatisch de baan. En hij? Hij blijft achter met niks. Zijn carrière eindigt met het aanrijden van een hoertje op weg naar de kans van zijn leven. Hij ziet Ellen voor zich, in het halfduister in haar ziekenhuisbed, haar blauwe ogen hoopvol gericht op de deur, wachtend tot de verpleegster komt om haar te wassen of haar iets te eten te geven. Wachtend tot haar man haar weer eens een bezoekje komt brengen...

Volmer slikt nogmaals. Zijn brein is overprikkeld door de combinatie van de adrenaline en de amfetamine in de pillen. Of dat gebruikt hij in ieder geval als excuus. De beslissing neemt hij in een fractie van een seconde.

Nadat hij vluchtig om zich heen heeft gekeken, steekt hij zijn

handen onder de mantel van de vrouw en trekt het lichaam naar de zijkant van de weg, in de berm. Het kost hem weinig moeite, want ze weegt niet bijzonder veel. Voorbij de bomen legt hij haar neer, hijgt uit, bekijkt de situatie en sleept haar dan nog wat verder de struiken in. Hij breekt een paar takken af en gooit die erop. Dan loopt hij terug naar de weg en raapt de rode pump op, die hij met een krachtige worp in de struiken gooit, ter hoogte van waar het lichaam zich ongeveer moet bevinden. Hij staart naar de weg. Zo op het oog is er niets meer te zien van het drama dat zich hier zojuist heeft voltrokken.

‘Of ik nu de politie bel of na het gesprek maakt niet uit,’ zegt hij tegen zichzelf. ‘Ze is toch al dood.’ Hij kijkt de weg in beide richtingen af.

In de tegengestelde richting ziet hij in de verte koplampen zijn richting op komen. Hij beent terug naar zijn auto, gaat trillend en misselijk achter het stuur zitten en rijdt weg voordat de tegenligger ook maar in de buurt is. De witte Mini Cooper met knipperende alarmlichten even verderop registreert hij wel, maar zijn hersenen verbinden er geen conclusies aan.

2

Een paar dagen eerder

Woensdag 30 november 2016, 23.21 uur

‘Bij ons aan tafel is inmiddels Pieter Volmer aangeschoven. Ik hoef je eigenlijk niet meer te introduceren, want je bent regelmatig in Hilversum te gast, om commentaar te geven op actuele misdadzaken. Pieter, wat is jouw analyse van wat er vandaag in Bos en Lommer is gebeurd?’

Achter de presentator toont de videowall een foto van een zwarte Range Rover met een dozijn kogelgaten in de voorruit.

Volmer schuift zijn glas bier een stukje opzij en legt zijn armen op het gladde tafelblad terwijl hij Prins aankijkt. Hij schraapt zijn keel. ‘Nou ja, je hoeft geen Sherlock Holmes te zijn om te zien wat hier aan de hand is. Dit is opnieuw een afrekening in het criminele circuit. Op klaarlichte dag zijn jongens van amper twintig jaar oud doodgeschoten terwijl ze met hun auto door een woonwijk, langs een school reden. De daders reden op twee Vespa’s en hebben het vuur met hun kalasjnikovs geopend.’

‘Van een liquidatie midden op de dag kijken we inmiddels niet meer op, maar vanochtend vlogen de kogels over het schoolplein en moesten kinderen en leraren rennen voor hun leven.’

‘Inderdaad. Wat je ziet is dat de mocrromaffia steeds gewelddadiger en roekelozer wordt. Het mag een wonder heten dat er vandaag geen onschuldige slachtoffers zijn gevallen.’

‘Want de slachtoffers die zijn gevallen zijn wel schuldig? Het waren eigenlijk zelf nog maar kinderen.’

‘Nou ja, kinderen... Ze komen uit het wereldje. Waarschijnlijk hebben ze een rivaliserende bende een streek geleverd en is er daar-

om met ze afgerekend. Een carrière in het criminele circuit gaat steeds sneller: van kleine vergrijpen tot overvallen. En van overvallen tot de lucratieve handel in coke, waarin miljoenen omgaan. De jongens die nu vermoord zijn reden in een Range Rover met een cataloguswaarde van een ton.'

'Nu ben je bezig met een boek waarin je de wereld van de criminele Marokkanen naar eigen zeggen in kaart brengt. Dat klopt, hè?'

Volmer knikt en trekt aan het boord van zijn overhemd. Onder zijn oksels klotst het en hij hoopt niet dat de natte plekken op tv zichtbaar zijn.

In kaart brengen, ja. Daar draait het allemaal om. Al veertien jaar.

'Hoe ver ben je ermee?'

'Nou, het is voor een groot deel af. Ik ben nog op zoek naar een paar namen en feiten. Maar makkelijk is het niet. De mocrommafia praat niet met autochtone journalisten en ze stuurt al helemaal geen persberichten uit.' Hij weet er een glimlachje uit te persen.

Prins vertrekt geen spier. 'Wat is je doel met het boek?'

'Ik wil laten zien hoe de onderwereld in Amsterdam, maar ook in veel andere grote steden, langzamerhand is overgenomen door een nieuwe generatie jonge criminelen, die voor niets of niemand bang zijn. Er wordt weleens ontkend dat het om maffia gaat, omdat ze niet zoiets als een erencode zouden hebben. Maar de graad van organisatie en de hiërarchie binnen de clans heeft alle kenmerken van de klassieke Italiaanse maffia.'

'Waarin verschillende criminele groeperingen strijden om geld en macht?'

'Dat klopt. De harde kern van de groepen bestaat uit maar een paar man, aangevuld met freelancers. Aan de top zijn er een paar grote vissen die aan de touwtjes trekken. Dat zijn de kerels die precies weten wat ze doen en ervoor zorgen dat ze zelf buiten de publiciteit blijven.'

'Je bent zelfs bedreigd, begrijp ik?'

'Ik niet alleen. Iedereen die hen dwars probeert te zitten kan op

een bedreiging rekenen. Anoniem, weliswaar. Ze opereren het liefst in de schaduw. De lui met de automatische geweren zijn de soldaten. Die zijn slechts het topje van de ijsberg.’

Prins bekijkt het bovenste van zijn stapeltje kaartjes en tikt het stapeltje dan weer recht tegen de tafel. Hij likt zijn lippen. ‘Nu beveren boze tongen dat je er eigenlijk alleen maar op uit bent om wraak te nemen. Dat jouw strijd tegen wat jij de mocromaffia noemt eigenlijk een persoonlijke vendetta is.’

Volmers mond voelt droog aan. Zijn hartslag versnelt. Hij pakt het glas bier, dat inmiddels is doodgeslagen, en neemt een slok. Hij probeert het glas zonder te trillen terug op tafel te zetten. ‘Hoe bedoel je wraak?’ Maar Volmer weet precies wat de presentator bedoelt.

‘Jaren terug zou er een incident zijn geweest, waarbij jij en je vriendin klappen hebben gekregen. Van een paar Marokkanen, zo gaat het verhaal. Kun je daar iets over vertellen?’

Volmer probeert zijn armen van het tafelblad te tillen, maar ze lijken inmiddels honderd kilo per stuk te wegen. In zijn hoofd is het licht. De spotlights in de studio gloeien en het zweet druipt over zijn rug en langs zijn ellebogen. ‘Daar praat ik liever niet over.’

‘Kan het zijn,’ gaat de presentator verder, ‘dat je een hekel hebt aan Marokkanen? Dat je daarom –’

‘Onzin. Ik ben misdaadjournalist en ik schrijf en vertel over zware criminaliteit. En ja, op het moment zien we dat de zogeheten mocromaffia hier een belangrijk aandeel in heeft. Dat heeft niks met mij persoonlijk te maken. Dat zijn de feiten, meneer Prins.’

Prins kijkt hem al niet meer aan. ‘Naast Pieter Volmer zit Bert de Wijk, gedragspsycholoog van beroep. U denkt te weten hoe het komt dat de jongens...’

De rest van het relaas gaat aan Volmer voorbij. De hitte, zijn bezwete lijf, de ruis in zijn oor. Hij voelt zich misselijk en wil zo snel mogelijk weg.

Hij is van zijn stuk gebracht. Zoals altijd wanneer dit weer even naar boven komt. Prins is een klootzak, maar heeft wel gelijk.

Gerechtigheid is wat hem drijft. Daarom is hij ooit misdaadver-
slaggever geworden. Maar hij doet het niet om er zelf beter van te
worden, niet alleen tenminste. Hij doet het vooral voor haar. Voor
Ellen.

3

Vrijdag 2 december 2016, 16.28 uur

‘Ik zou er een moord voor doen.’ Volmer kijkt zijn opponent strak aan om de boodschap kracht bij te zetten.

‘Zeg dat maar niet hardop.’ Van Kempen nipt van zijn muntthee, waardoor zijn bril beslaat. ‘Dat kan ik nog tegen je gebruiken. En je weet het nooit, hè, misschien draait mijn dictafoon wel mee. Jij hebt het toch altijd over troeven die je achter de hand moet hebben?’ Hij grijnst, zet het glas thee terug op de mintkleurige tafel en haalt dan de bril van zijn neus om deze met een zakdoek minutieus schoon te poetsen.

Volmer haalt zijn schouders op. ‘Jij wilt deze baan net zo graag als ik. Het verschil is: jij hebt ’m harder nodig.’

Van Kempen zet de bril weer op zijn neus en schuift wat naar voren op het roodleren bankje. ‘Waarom denk je dat?’

‘Kom nou, Waldo. Je bent al op leeftijd. Hoe oud ben je nou inmiddels, al bijna zestig, toch?’

Zijn doordringende groene ogen spreken boekdelen. ‘Ik ben achtenvijftig. En wat zou dat?’

‘Het kan weleens je laatste kans op succes zijn.’

‘Ha! Ik héb succes.’

‘Lul niet. Een radioprogramma waar geen hond naar luistert?’

‘Een wekelijks programma van een uur. We hebben regelmatig tweehonderdduizend luisteraars. Heeft *Blikveld* tweehonderdduizend abonnees? Je bent gewoon jaloers, Pieter. Altijd al geweest.’

Volmer maakt een wegwijsgebaar met zijn linkerhand en legt zijn rechter om het ijskoude flesje Budweiser. ‘Klein bier. Dat weet

jij, dat weet ik. Een tv-programma op de zondagavond kan makkelijk het vijfvoudige doen. En als je spraakmakende onderwerpen hebt nog veel meer.'

Van Kempen knikt en glimlacht. 'Ik wist al vanaf het begin dat je niet iemand was die de rest van zijn leven columns zou schrijven voor bladen die iedereen alleen maar bij de kapper leest.'

Volmer neemt een paar flinke slokken van zijn bier. Kippenvel strekt zich uit over zijn rug en zijn armen. 'Je hebt veel voor me gedaan, Waldo. Daar ben ik je ook dankbaar voor. Maar nu zitten we recht tegenover elkaar.'

Van Kempen drukt zijn bril wat hoger op zijn neus, glimlacht en neemt een voorzichtige slok van zijn thee. 'Een beetje concurrentie is nooit verkeerd.'

Bladeren met heet water, echt iets voor Waldo. Volmer veegt het schuim van zijn behaarde kin. 'Alleen met je kop op tv tel je écht mee als misdaadjournalist. Af en toe aanschrijven als deskundoloog is niet genoeg. Een eigen programma, zelf een merk worden, dat moet het doel zijn.'

'Maar dat is niet het échte doel, of wel?'

'Hoe bedoel je?'

'Prins zat er niet ver naast toen hij het woensdag een persoonlijke vendetta noemde.'

'Prins is een lul.'

'Natuurlijk is-ie een lul. Daar wordt-ie dik voor betaald, van belastinggeld. Maar dat neemt niet weg dat jij dit allemaal voor Ellen doet.'

Volmer zucht diept. Van Kempen kent hem te goed. Hij neemt een slok van zijn bier en kijkt door het met regendruppels bedekte raam naar buiten, waar het neonlicht van de buitenreclame in de plassen weerspiegelt. Er verstrijkt een halve minuut, waarin alleen de muziek van Bryan Adams op de achtergrond en het geroezemoes om hen heen klinkt.

Volmer peutert aan het etiket van zijn Bud. 'Maakt het uit, waar mijn motivatie precies vandaan komt?'

Nu is het Van Kempen die Volmer strak aankijkt. ‘Wraakgevoelens zijn een sterke drijfveer, maar ze leiden uiteindelijk tot niets.’

Volmer haalt zijn schouders op. ‘We hebben allemaal onze zwaktes, hè, Waldo?’

‘Waar doel je op?’

‘Hou je niet van de domme. Ik heb het over de zwakte van het vlees. Dacht je soms dat ik het niet wist van jou en Evi?’

‘Krijg de klere.’

Volmer plukt aan zijn ringbaardje en lacht. ‘Heb ik gelijk of niet? Je neukt haar toch?’

Van Kempen kijkt geïrriteerd om zich heen, en dan weer naar Volmer. ‘Kan het misschien iets minder lomp en luid?’ En dan, zachter: ‘Hoe kom jij aan die kennis?’

‘Het is dus waar. Hoe ik dat weet? Kom nou, we zijn misdaad-journalisten.’

‘Ja, dus geen roddelpers.’

‘Het is ons dagelijks werk om dit soort sappige details uit te zoeken, waar of niet waar? We hebben ze nodig om onze carrière te plannen. Of om die van een ander dwars te zitten. Heeft ze je de baan eigenlijk al beloofd?’

‘Pieter, al wás het waar. Je weet net zo goed als ik dat Evi geen concessies doet op dit gebied. Haar medewerkers worden er gek van. Ze bemoeit zich met de kleinste details. Ze neemt nog geen schoonmaker aan zonder te weten of hij de beste is in zijn vak.’

‘Misschien wel als ze goed zijn in bed? Maar dat weet jij ongetwijfeld beter dan ik.’

‘Kappen nou.’

‘Ik wil je alleen waarschuwen. Ze is wat... Hoe zal ik het noemen? Excentriek. Ik heb gehoord dat ze seks als wapen inzet.’

‘Ik ben een grote jongen.’

‘Ze schijnt het ook met vrouwen te doen.’

‘Is dat alles?’

Volmer haalt zijn schouders op. ‘Ik kan je geen ongelijk geven, hoor. Ik zou haar misschien ook nog wel doen, als ik Ellen niet had.’

‘Wil je me soms een lesje ethiek verkopen? Alsof jij niet af en toe je lusten botviert met een pros-’

‘Dat is iets heel anders!’ Volmer draait demonstratief aan de witgouden ring om zijn vinger en knipoogt even naar zijn tegenspreker aan de andere kant van de tafel.

Van Kempen schudt zijn hoofd. ‘Wat ben je toch ook een ontzettende lul geworden, Pieter.’

‘O ja? Deze lul is verbitterd door alle shit die hij voorbij heeft zien komen. Hé, jij bent degene die me dit klotevak in heeft gesleept.’

‘Zonder mij had je nog steeds voor het plaatselijke sufferdje geschreven.’

Volmer snuift en giet het laatste restje van de Bud in zijn keel en laat een boer in de richting van zijn tafelenoot. Achter hem draait een oudere man zich om en mompelt verontwaardigd iets over fatsoen.

‘Jezus, Pieter. Ik denk dat we uitgepraat zijn voor dit moment.’ Van Kempen draait zich in de richting van de met rode lampenkappen uitgelichte bar en knipt met zijn vingers. ‘Trixie! Mag ik betalen?’

De serveerster kijkt op en knikt.

‘Had ik je al gezegd dat ik een gesprek bij LME heb?’ zegt Volmer.

‘Nee.’

‘Samira belde me op. Of ik er bezwaar tegen had om op maandagavond langs te komen.’

Van Kempen grijnst, stapt van het bankje en trekt zijn lange regenjas weer aan. ‘Maandag 5 december? Sinterklaasavond? De tijd begint duidelijk te dringen. Je hebt vast geen nee gezegd.’

‘Maakt mij niet uit. Ik heb toch geen kinderen. Hé, Waldo. Dank voor het biertje. Volgende week trakteer ik. Als ik die baan krijg, tenminste.’

Lees verder in *Geen weg terug*.

Eerste druk mei 2017

Copyright © 2017 Edward Hendriks

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Lisa. J. Goodman

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 4128 7

ISBN e-book 978 90 261 4129 4

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Dit is een thriller. Alle beschreven karakters, plaatsen en gebeurtenissen komen voort uit de fantasie van de auteur. Eventuele overeenkomsten met de werkelijkheid berusten op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.